

Győri László

Harminc év után

Hat évvel voltál fiatalabb nálam,
s mennyivel komolyabb
a halál közelében!
Hajad kihullott a halál közelében.
Koponyád a csontvilágba készült.
Fájt a bizonyost, a hajthatatlant látni,
amelyről tudtuk, eljön nemsokára.
Fájt a fiatalra nézni
az enyészet esti szürkületében,
amikor az élet immár csak tenyéryni.

Mindig derűvel, mosolyogva jöttél,
megnyugodva a kora elmenésben.
Nem voltál rom a halál közelében.
Láttam a férfit, láttam, e férfi
nálam sok évvel komolyabb,
többet tud nálam, szebb anyag,
romlatlan, ép, egész, aki érti,
amit én, visszás fiatalabb
még meg nem érthetek.
Bármi jön, a végső pillanatig
szakadatlanul, akármi szorít:
mosolyogni a magunk bajait.
Bölcs férfi voltál, a példa.

Mi volt a műved? A versek, a mesék,
amelyeket a gondatlan élők elfelejtenek?
Előveszlek néha, én is csak olykor-olykor,
mert sok a könyv, a mű s a tied elbitangol.
És érkeznek az új halálba menők.

Koszorú elfonnyadt, nyári fű leszáradt.
Ma már mosolyogva pillantok utánad.
Annyi év múltán a szakállas, zubbyonyos
hosszú hajú fiút még van, aki ismeri?
Egy közlekedési táblának támaszkodva áll,
amely azt mutatja: a kötelező sebesség
harminc kilométer.
A sejték túl nem lépni mért nem kötelezték?

Bízunk, hogy van még, van, aki ráköszön
egy hozzá illő játék mosolyával:
– Servus humillimus,
poeta Verbőczy Angyal!